

Maminka na ně zablikala reflektory, aby naznačila, že je vidí, a za chvíli zastavila na odpočívadle. Tatínek se jí vydal naproti a oba se vrátili s podsedáky ze zahradních židlí, taškou plnou jídla a pití a miskou pro králíčka.

„Přinesla jsem něco na zub pro případ, že bychom tu museli dlouho čekat,“ oznámila maminka. „A teď mi ukažte toho vašeho králíčka.“

„Je tady,“ zašeptala Sára a ukázala na krabici. Maminka si vedle ní klekla a Sára trochu odsunula víko.

„Ach, zlatíčko,“ vydechla maminka. „Kde ses tady proboha vzal?“

Králíček zamžoural, naklonil hlavičku na stranu a zachvěl se.

„Ty se třeseš? Asi je ti zima, co? Krabice má úplně vlhké dno. Zuzko, mohla bys, prosím tě, skočit do auta a přinést deku? Dáme ji pod krabici, aby mu bylo tepleji.“

Zuzka přikývla, rozběhla se k autu a za chvíli se vrátila se zelenou dekou, kterou se přikrývaly se Sárou při dlouhých cestách. Maminka krabici opatrně zvedla, aby pod ni mohla Sára deku položit.

„Tak, králíčku,“ řekla Sára. „Teď ti bude tepleji.“

Maminka nalila trochu vody do mističky, kterou přinesla, a Sára ji položila do rohu krabice. Králík k ní přiskočil a začal hltavě pít.

